

szőlősi péter

DESZKAMENNY

 Publio

Deszkamenny

Szólósi Péter

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Még itt vagyok

Amikor a kővel magot törtél.

Amikor kezéd vonalát vörös festékkal körbefújtad.

Amikor a barlang falára képet először festetted meg.

Emlékszel, még Ádám fia?

Már akkor mögöttem álltam.

Karba font kézzel

Néztem a korokba font életed.

Emlékszel, mennyi háborút robbantottál ki?

Neked nem volt elég Auschwitz.

Éva lánya!

Mit akarsz még?

A mennyország kapui felé vezető lépcső a lépteid alatt elég.

Még itt vagyok.

Még fogom a kezed,

Megsimogatom lemetszett szárnyaid helyét.

Még Rád ragyogok.

De, én lassan hazamegyek.

Neked is jönnöd kéne.

Bőrödön már csak furcsa folt Jézus vére.

Nem váltott meg.

Nem vártad meg.

Elkóboroltál.

Üres lett az Oltár.

Most már keresed.

Ott áll mögötted.

Fénycsend

(Kórházban)

A Haldokló:

Emlékszem. Most már emlékszem.

Amikor rám nézett a rothadó rózsa a vázámban,

Akkor kellett volna észrevennem, hogy lépteim nyomában már semmi nem terem.

Most, Úton a Semmin át, testem eltemetése előtt

Máglyát rakok érzelmeim alatt.

Az Őrző Angyal:

Óh, itt állok melletted, küldetésem lassan véget ér.

Hozzád szeretnék érni, de kezeimet még nem érzed.

Szárnyaimat felgyújtja a véred.

Telve betegséggel, Telve Sorssal

Telve az önmagad képére formált gonosszal.

Haldokolsz, Kedvesem...

Arcomat, arcod alá temetem.

Már összecsomagoltam emlékeidet.

Ha érzed, indulhatunk.

A Kísértő:

- Még nem mentek sehová! Hát hová lenne a világ,

Ha az elmenőt a Kísértője meg ne simogatná?!

Hát mennyi velem töltött perc aranyozta be életét?

Mennyi vágyának adtam én erőt?

Mennyi gyilkos gondolata nőtt fel a kertemben...

Még nem engedem...

Veled meg, Angyal nem megy sehová!

Az Uram már megterítettett.

Az Estét már Nálunk tölti.

Te csak menjél Teremtődhez, meg a szerencsétlen Megváltótokhoz!

Ugyan, Angyal..

Mitől is váltotta meg, teszem azt, Őt?

Elég beképzelt a Teremtő!

Az Őrző Angyal:

Nagy vagy, mióta cserbenhagytad.

Mire mész, Te szerencsétlen?!

Amikor Te teremtődtél, az Ég nem volt még ébren.

Idejössz a Haldoklóhoz, Te elgyengült Démon,

Te, embernek árnyéka.

Démon Emberhez dörzsölt ágyékából felfakadó fél-lény vagy.

Megváltásodat eladtad.

A Kísértő:

- Angyal! Egy Család vagyunk! Csak nekünk nincs már szárnyunk.

Istenetek kitepte vállainkból.

Mi csak mélyebbre hajoltunk a Látszatnál.

Mi nem vagyunk gonoszok,

Istenetek leszavazott.

Mi szeretünk Titeket, az Embert és az Ember előttiéket.

A Teremtett lett gonosz.

Nem a letaszított.

Mi lent ápoljuk a lángot.

Ha nekem nem hiszel, hát kérdezd meg

Uramat:

Lucifert.

A Halott Szerető:

- Kárhozó, hallgass,

Te vitted el hajdanán az én lelkemet.

Ismerlek, Anubis fia.

Lucifer árnyéka.

Én viszem magammal majd, és nem Te vagy az Angyal.

Velem jön, emlékeink fagyott világába.

Csak Nekem van jogom Őt átvinni.

Se Kharón folyójából,

Sem a Grálból nem fog inni.

Én hazaviszem, emlékeink palotájába.

Tűnjetek el, Ti nem evilágiak.

Az Őrző Angyal:

Rád is vigyáztam, de Te nem akartad.

Elutasítottál.

Isten előtt megtagadtál.

Öngyilkos lettél.

Nekem ne szólj.

Angyalod teste lett a koporsód.

Magadat sem tudtad irányítani!

Nehogy Te merj tanácsot adni.

Te az emlékekbe ragadt rég halott.

Kísértet vagy.

Kísértett vágy.

Menj vissza az emlékedhez.

A Kísértő:

- Angyal, ne csináld már!

Nekem kifejezetten kedves a Szerető.

Ő legalább megtette. Eldobta, ami másnak a legkedvesebb volt.

Bájos, métellyel határos kicsi lelke.

Legalább Őt add Nekem!

Ezt a ténfergő lelket!

Istenetek előtt semmi esélye.

Hadd vigyem magammal a vörös tükörszobába.

A Fényhozó lenne a mostohája.

De Angyal, vinném a haldoklót is.

Miért nem adod?!

Mikor most is szétmarcangolhatod?!

Angyal, Légy Büntető!

Tudom, Áldott a Teremtő, de ez a két virág nem egy töről fakad.

Döntsél.

A Haldoklót vigyem vagy a Halottat?!

A Haldokló:

- Nem megyek el Veletek.

Veled, Angyal azért nem, mert Téged meg nem érdekellek.

Kárhozó Démon!

Neked sokat köszönhetek.

Vágyak nedvei páncéllá keményítették az ágyam.

Minden szeretőmben a Te szemedet láttam.

Te, Kedvesem már nem vagy.

Magam elé képzeltek, és lám itt vagy.

Távozzatok el tőlem.

Egyedül akarok szétszóródni az Űrben.

Hagyjatok el, hogy elhagyjam magam.

Nem kell a Jó, mert éget.

Nem kell a Vágy, mert eléget.

Nem kell a Szerelem, mert újrafoganok Valakiben.

Nem kell a Megváltó.

Nem kell a Fényhozó.

Nincs már szükségem Senkire.

Akire vártam, még meg sem született.

Egymást törték össze a karmikus kerekek.

A Kísértő:

- Nélkülem nem mész sehová!

Mennyi Nőt, mesét, álmat, mámort adtam alád!

Most aláhúzom a számlát!

Te az enyém vagy.

A Fényhozó Rád ragyog.
Évilági életed lesz
Túlvilági Poklod.
Lelked elkárhozott.
Istened hozott a Pokolban.
Szedd össze vágyaid roncsait
És induljunk.
A Kapu nincs mindig nyitva.
Ha nem érünk haza időben.
Itt leszel kísértet, időtlen időkig.
Menjünk már!
Mert bezár a Túlvilág.

A Védő Angyal:

- Kárhozó!

Takarodj vissza a mélybe. Ő most velem jön a Fénybe!

Hallod a Szárnyak suhogását?

Angyalok hada viszi át Őt.

Miért kísérted meg a Teremtőt?!

A Gazdád hamis Fényt hordoz.

Engedd el Magad, mert Ő Téged soha el nem oldoz.

Gyere Te is Velem.

Talán van Kegyelem.

A Halott Szerető:

- Én még mindig szeretem.

Át, Világokon át, látom benne a megigazultak aranyát.

Alkimista lett.

Nála a szavak tettek lettek.

Itt maradunk a Két Világ között.

Nem ember Ő.

Nem is Halott.

Semmilyen Erőre nem szavazott.

Kóborlélek.

Félig élő, félig halott.

Sem Ima, sem Vágy

Rá nem hatott.

Velem lesz a leomló kapuk idejéig!

Nem kellettek!

Sem Te, a vágymarta démon, sem Te a Szentség tüzében élő sosemvolt ember.

Ha kell, a két kezemmel téplek szét titeket, időben nem fogant teremtményeket!

A Haldokló:

- Mindhárman, menjetek Békével.

Élni akarok, még nem fejeztem be Művemet.

Még nem mehetek.

Még kell áldanom még minden

Gyermeket.

Ha munkám bevégeztetett,

Akkor majd az Ég vezet haza.

Nem a Mennybe,

Nem a Pokolba,

Nem a Vágyakhoz.

Visszajövök, minden élet csak egy perc.

Amíg van egy könnycsepp is.
Addig megtalálsz engem is.
Minden Élet egyszer megtalál.
Mert soha nem is volt Halál.

Fényérzékeny

Ha Testemhez érek,
Belém marnak az Emlékek.
Minden csókod stigmákat rajzolt rám.
Lelkem az Enigmád.
Halált hal, aki Téged imád.
A Sátánt szólította meg minden imád.
Fényérzékennyé tettél.
A Fényben csak az Árnyékot keresem.
Lelkembe lelkedet már eltemettem.

Igen. Én vagyok.

Tested templomában lakó lovag.

Én építettem fel a Váradat.

És most elragad az áradat.

Én mindig itt leszek.

A Fényre már nem vágyom.

Páncélom lett az ágyad.

Karddal vágom át a vágyad.

Most nyílsz ki.

Virágba borulsz.

Termékeny lettél.

Az én szemeimben ott van a Hideg.

Bárhová lépsz.

Bármit teszel.

Én már jártam ott.

Én: az itt nem élő, ott meg nem halott.

Születés

Megnyugtató fények tükröződnek át a retinán.

Méhedben élek, de világot a szemedben át kapom.

Lelked kemencéjében,

Ahol eddig a hamuban az elveszett emlékeidet kerested:

Új Élet született.

A testem a testedben.

Neked, ajándékot hoztam

Még nem látható.

Kettőnkben él most csak a Megváltó.

Ahogy a testem összegömbölyödik Benned,

Úgy álmodik a lelkem a Szemedben.

Bármit látsz, érzem.

Bármi fáj Neked a Méhed falába kapaszkodok

De a lelkemben hagy nyomot a kezem.

Lassan megérkezem.

Most még Testedből étkezem.

Hamarosan meglátsz majd.

Furcsa, pedig már érzel.

Mint a keresztfáról lehulló vér,

Úgy ajándékozlak meg Téged.

Gondolataim majd tettek lesznek.

Soha nem halsz meg.

Mindenki fentről várja azt,

Ami Belül teremtetett.

A Harang nyelve

Minden ütés Angyalt teremt.

A Harang formálja keményebbé a Testem.

Minden ütés közelebb visz.

Ő nem jön, majd csak a Végítéletnél.

Aki él: remél.

Akit nem anya szült: fél.

Ott állok

mögötted, teljes páncélzatban,

Mégis meztelenül.